

пороцы. Даже дѣто ся отбѣгвали тѣзи пороци, свѣтовность-та на мнозина показвала че Христосъ не държалъ първо мѣсто въ сърдца-та имъ. Тѣзи нѣща Лутеръ считалъ за срамъ и укоръ на Христіанство-то. Заради това, той не само ги изобличавалъ въ проповѣдитѣ си, но и възстановилъ и наложилъ правилата-та за церковно-то благочиніе, по които недостойни членове трѣбвало да ся лишаватъ съвсѣмъ или приврѣменно отъ церковны-тѣ си прѣимущества. Той тоже испытвалъ, както видѣхмы, за животъ-тѣ имъ, онѣзи които щѣли да ся причастятъ; и отъ тѣзи полезни мѣркъ е излѣзлъ обычай-тѣ, който ся срѣща почти въ всички-тѣ евангелскы церкви, щото дозволеніе-то на едно лице за причастіе да ся счита не като негово неупоримо право, или като простъ церковенъ обычай, но само като слѣдствие отъ удовлетворително доказателство че това лице е по вѣрж и животъ искрененъ послѣдователь на Господа Іисуса Христа, до колкото може да ся сѣди по чловѣчески.

Като изложихмы така накъсо прѣобразователно-то дѣло на Лутера, ний даваме по-долѣ едно съкращеніе на еднѣ часть отъ Аугсбургскый-тѣ Символь, за което и ся обѣщахмы. Този Символь е былъ изработенъ въ